

9. Celosvětový potlach v Australii

Na 8. Celosvětovém potlachu v Kanadě převzali kamarádi z Austrálie právo pořádat 9. Celosvětový potlach.

Jak už to bývá, hned po potlachu se ozvala řada nadšených hlasů, že do Austrálie určitě na potlach poletí, no a jak už to tradičně bývá, tak během těch 3. roků zase postupně oznamovali, proč do Austrálie nepoletí. On čundr do Austrálie není levná záležitost a tak jsou taková rozhodnutí pochopitelná.

Já s Pavlou jsme letěli do Melbourne, kde na nás čekal na letišti Vojta z Melbourne a také Ivan s Drahou z Calgary, kteří přiletěli půl hodiny před náma. Strasti toho dlouhého letu nemá smysl popisovat. Z letiště nás Vojta zavezl k sobě domů. Tam jsme jen vyložili věci a Vojta nás odvezl do rental company pro auta.

Večer dorazili k Vojtovi Bobin a Borek s Mirkou, kteří přiletěli již v sobotu a byli se podívat na zajímavosti v okolí. Také přijel z místních Cody s Reginou, Libiček, Hela a Míša s Jarkou. Byl to v podstatě večer plánování naší cesty.

Druhý den ráno jsme napakovali campervany a protože jsme měli do potlachu ještě čtyři dny, vyrazili jsme po Great Ocean Road, aneb po Velké oceánské cestě, na opačnou stranu, kde na nás čekaly nejznámější útvary rozervaného pobřeží - Dvanáct apoštolů. Musím podotknout, že jsme nevěděli, kde zastavit dřív. Skoro za každou novou zatáčkou jsme měli možnost spatřit opravdu překrásné scenerie. Mořské pobřeží nabízí dech beroucí výhledy na zelený oceán a různobarevné útesy, které jej obklopují. Cesta ovšem také probíhala za stresové nálady a to ve všech třech campervanech. Byla totiž nesmírně dlouhá, silnice úzká a hlavně - jezdí se po levé straně. Navigátoři se svorně shodli později v tom, že všichni řidiči jezdili / schválně/ blízko příkopu a vytvářeli tak v autech nálady blízké srdečnímu infarktu. Dvanáct apoštolů ovšem stálo za to. Tady jsme také viděli prvního hada/ údajně velmi jedovatého a agresivního, který se přelplazil přes cestu leč bez známek agresivity. Od Dvanácti apoštolů jsme zvolili cestu zpět na Melbourne po dálnici, aby nám ti navigátoři vydrželi celou dovolenou.

Ivan s Drahou nás zavedli do campsite, který si pamatovali ze své

poslední cesty v Aussii. Velice pěkný a prostorný campground se zelenou travičkou, kde na nás z eukalyptových stromů pokukovali medvědci Koala a k večeru se ukázal i největší velký pták jménem "Ledňák obrovský" alias "Laughing Kookaburra. Je mi sympatický už tím, že loví menší hady a v buši se směje neuvěřitelným způsobem. Trošku jsme se dali do pořádku, najedli se a po setměni začali hrát na kytary a zpívat. Po chvilce se za námi ozvalo " Ahoj, co tady děláte?".

Byl to Tom se Světlanou a jeho syn Petr s Dášou, kteří již měli za sebou polovinu putování po Australii. Po chvilce jsme zjistili, že Tom byl celej bolavej a hlavně pěkně potlučený. Chtěl si prej udělat fotografování bez fotografa /na samospoušť/ na nějakém skalisku, ale uklouzla mu noha, upadl a pěkně se zramoval. Bolela ho žebra, zápěstí, málem si uštípl přední zub ale nejvíc to odneslo koleno.

Druhý den jsme se s Tomem a jeho sestavou, která měla jiné plány, rozloučili a pokračovali směrem k Melbourne. Zhruba na půli cesty se od nás odtrhla Bobinova posádka, protože Bobin chtěl být na fleku již ve čtvrtek. My jsme ještě procesťovali kus pobřeží, přespali v campu a následující den jsme se vydali směrem k potlachovišti. Po cestě jsme byli nuceni ještě jednu noc přespát prakticky u dálnice na odpočívadle, kde na nás ráno opět čekalo překvapení v podobě Toma a jeho sestavy, kteří se k nám tentokrát připojili a dál už jsme jeli pohromadě. Ještě jsme navštívili ostrov, na kterém bylo plno medvídků Koala, přespali na krásném campgroudu a ráno jsme společně vyrazili na potlachoviště. Párkrát se nám podařilo přejet značení na silnici, ale neztratili jsme se a dojeli na flek, kde už bylo velice rušno. Nestačili jsme se zdravít s kamarády z celého světa.

Večer byl plný zpěvu, smíchu a vítání.

Potlach byl rozdělen na tři večery. V sobotu 15.3. byl vzpomínkový oheň na zemřelé kamarády, hlavní potlachový oheň byl v neděli 16.3. a v pondělí byl rozlučkový oheň.

Z Britské Kolumbie se potlachu zúčastnili Tom se Světlanou, Bobin, Satan, Močál s Dášou, Bob Coufal, Ferda Čumpelík, Dadula s manželem, Majka Koprová a já s Pavlou. Ještě tam byl Ivan s Drahou z Calgary a Borek s Mirkou z Yaku.

kamarádi zapalte oheň...

V sobotu zapálila oheň za australské trampy Květuška od Mikina a každý si mohl vzpomenout svojí písničkou na zemřelé kamarády. Hlavní oheň byl v neděli a na jiném místě. Spolupracoval i měsíc, který se na nějakou dobu usadil nad totemem a vytvářel krásnou kulisu k focení. Cody přivítal jménem australských kamarádů všechny přítomné a potom už se střídali soutěžící. Večer uběhl velice rychle, byly vyhlášeny výsledky v soutěžích a následovala volná zábava. Bylo poměrně chladno, ale zahřival nás oheň a dobrá nálada. Odhadem tam bylo asi 250 lidí.

Druhý den kolem poledne jsme zjistili, že máme za autem hada o kterém nám Mikin řekl, že to je copperhead. Potom jsme se na něho chodili dívat a také ostatní byli zvědaví, jak se takový had bude chovat v naší přítomnosti. Jelikož bylo chladno, tak vylézal pouze když vysvitlo sluníčko. Rozlučkový oheň byl už vlastně jen pokračováním volné zábavy. Ráno jsme se se všemi rozloučili a vyrazili na další cestu. Pokračovali jsme se Samem a dalšími kamarády z Brna. Byl to Dobal, Kost'á, Šany s Fanny a Alena a Libor z Tišnova. Musím podotknout, že cestovat s někým, kdo je místní a vyzná se, je k nezaplacení. Jeli jsme stejným směrem jako v roce 2001, ale úplně jinou cestou a viděli jsme spoustu nádherných míst, do kterých bychom se jinak nedostali. Na nádherné a místy i strašné cestě se k nám přidal Vojta s Mirkou. Kdyby cestu viděli představitelé rental company, tak je raní mrtvice. V Sydney nám otevřel k dispozici svůj dům kamarád Jarda a jeho žena Blažena. Byl tam už i Baron s Jarkou /Kamarádi Staré řeky/. Také se nám věnoval kamarád Vašek ze Sydney. Vzali nás do Modrých hor, což je něco podobného jako Grand Canyon v USA a říká se mu Australský Grand Canyon. Vzduch má skutečně modrý nádech, údajně z výparů eukalyptů.

Večer k Jardovi dorazilo ještě dalších 5 kamarádů z Brna - prostě barák plný lidí. Druhý den jsme měli na programu prohlídku Sydney a její zajímavosti a prochodili jsme prakticky celý den. Večer se hrálo a zpívalo a další den ráno jsme se rozloučili a vyrazili na Brisbane. Jeli jsme po místech, které bychom bez Sama a Vojty nikdy neviděli. Na půli cesty mezi Sydney a Brisbane, bydlí poblíž města Arakoon v sousedství NSW National Park další kamarád z Brna, Petr Caha se svou ženou Dášou. Jejich bydlení se podobá zoo v paradise parku. Před domem mají krmítka, ve kterém střídavě chodí klokaní, slétají se tam papoušci a kookaburry. A zase ta neuvěřitelná kamarádská pohostinnost. K Petrovi nás také přijel navštívit náš slovenský kamarád Mates žijící v Aussi, se svými dvěma kamarády. U Petra jsme ztrávili pár krásných dní s kamarády a odtud jsme se odpíchli směrem na Brisbane, kam jsme byli pozváni do českého klubu. Po cestě jsme ještě navštívili Zoo Steva Irwina a v pátek jsme dorazili do Brisbane, kde bylo děsně horko a k tomu velká vlhkost vzduchu, což bylo ubíjející. Večer se šlo v klubu možná 150 lidí. Mimo jiné i kamarád Merlin s Marcelkou z brněnských Rowerů

a tak jsme hráli a pili velkopopovického kozla až do zavírací doby, což bylo kolem 1 hodiny ránní. Na pozemku čl. klubu jsme campovali ještě další den a odtud jsme jeli navštívit Glass Mountains a druhý den jsme se rozdělili a každý jel podle svých dalších plánů. Jenom chci ještě podotknout, že campování se sprchami a pitnou vodou na čl. pozemku bylo za pouhých \$5 za auto.

Měli jsme ještě necelý týden do konce a tak jsme se vydali k velké přehradě, kde byl parádní campground, sprchy s teplou vodou a super koupání v přehradě. Ztrávili jsme tam další tři noci a tam jsme se také rozloučili s Vojtou a Mirkou, kteří se vraceli 2000 km zpátky do Melbourne. S Ivanem a Drahou jsme se vrátili do Brisbane, kde jsme odevzdali vypůjčené auto a zbytek dne jsme věnovali prohlídce města. Druhý den ráno nás Ivan s Drahou zavezli na letiště a za skřipění zubů jsme se vydali na strastiplnou cestu letadlem do Vancouveru.

Austrálie je krásná zem, která má nádherné přírodní krásy a stojí za návštěvu. Má také zápory! V roce 2001 jsme koupili aussie dolar za 67centů. Dnes je situace obrácená, oni koupí náš dolar za 98 centů. Téměř všechno bylo dražší než je u nás. Benzin \$1.60 litr. Auta, která nám půjčili měla najeto v průměru všechna přes 600 000 km a polovina věcí v nich nepracovala. Při dálnicích jsou neustále vyhrůžné cedule "vaše rychlost je sledována fotokamerou, můžete dostat vysokou pokutu a přijít tak o řidičský průkaz". Mají takzvané dálniční tool úseky, za které se musí platit. Fee musí být zaplacen do 24 hodin, jinak se přiučtuje \$11.68 další fee. Kolikrát člověk ani neví, že něco takového projel, až když

dostane výhrůžný dopis, že nezaplatil dálniční poplatek.

To jsou záporné věci, které na sebe lidé nastražili, ale celkově byl čundr do Aussi jedním z našich nejlepších a to hlavně díky kamarádům, kteří nám věnovali svůj čas a otevřeli svoje domovy.

A tak od nás patří speciální dík Vojtovi a Mirce z Melbourne, našim nejbližším kamarádům Květušce a Mikinkovi, Samovi ze Sydney, Jardovi a Bažence, Vaškovi ze Sydney, a Matesovi velký dík za jeho výborné chleby, které nám upekl, Petrovi a Dáše a všem kamarádům, kteří jakkoliv přispěli k pohodě na našem nezapomenutelném čundru do Tramtárie.

Trampský národ má nesmírnou výhodu v tom, že kamkoliv se tramp zatoulá, všude najde kamarády s otevřenou náručí, kteří ochotně poradí a pomůžou.

Ahoj Fony

p.s. více fotek z Austrálie ke shlédnutí je na:

www.mtbaker.rajce.idnes.cz

Vítání Jara 2014 na Coalmontu

Tento rok byly Velikonoce o trochu později a tak jsme se rozhodli, že pojedeme do Coalmontu na potlach. Také asi proto, že v Calgary byla zima až nadmíru dlouhá, jakou už dlouho nepamatujeme, začalo sněžit už v říjnu a sněžilo non stop až do minulého týdne. A to se nám snaží v televizi vnucovat, že je globální oteplování!

Naše kosti potřebují ohřát, doktor se stále rozčiluje, že máme málo vitamínu D, ale kde ho vzít v té zimě. Tak jsme všechno nastrkali do Bohuny (pozn. naše auto, abychom si pamatovali značku, která je BHN), proto Bohuna, a vyrazili za kamarády a za sluníčkem!

Cesta byla dobrá, po cestě žádný sníh, ale teplo také nic moc ani v Britské Columbií, všechno je letos nějak opožděné. Hodně nám cestou přšelo a bylo poměrně chladno.

Na potlach jsme přijeli ve čtvrtek večer. V pátek jsme se přivítali s kamarády a kluci jeli na dřevo, tedy ti "starší" kluci, ti "mladší" čekali až ti starší to dřevo přivezou, potom ho složili a začali štípat. Do širého okolí se ozývaly rány a polena jen odska-kovala od jejich svalnatých paží. Měli i jednu pomocnici, Damiana jim nosila špalky, jen pro pořádek uvedu, že má asi 45 kg i s postelí, do dneška nevím, jak mohla ty špalky tak hravě nosit, no kdo umí, umí!

Pátek večer začal dobře, sešli jsme se u ohýnku, Zdeněk basíř přivezl mexického kamaráda Edoarda, a tak o zábavu bylo celý večer postaráno. Střídal se se Světlanou a Tomem. Moc se mi ten večer líbil, ale najednou jsem zjistila, že jsou čtyři hodiny ráno a tak jsem šla raději spát, abych na potlachový večer nebyla úplně mrtvá. Už to není jako před lety, kdy jeden mohl být vzhůru do rána, třeba tři noci za sebou.

Sobota uběhla jako voda! Odpoledne jsme seděli u malého ohýnku u řeky a hrál a zpíval Edoardo, každému na přání, co se komu líbilo! Haryk s ním zpíval o sto šest španělsky! Satan a Otík udělali fagule. Tony a Otík také pekli maso, ale u toho jsem moc nebyla a než jsem přišla, tak už bylo všechno snědno. Odpoledne Světlna naučila Edoarda Vlajku a Do osady přišla dívka, aby to s nimi mohl večer hrát.

Kluci rozdělali ohýnek na fagule. Oheň zapalovala Věra Hammerschmidt a Venca Řiha.

Uvítací řeč pronesl Satan, který správně všem připomněl pravidla potlachu, protože když se jeden díval kolem, tak tam bylo i hodně neznámých tváří. Po něm všechny pozdravil a přivítal Ři-

ša, zahrála se Vlajka a Do osady přišla dívka, vlajku vytáhl Argentina. Zavzpomínali jsme i na kamarády, kteří už mezi námi nejsou a mám pocit, že už těch kamarádů máme "tam nahoře" více než tady dole s námi! Oheň se krásně rozhořel a posílal jim nahoru spolu s jiskrami, naše pozdravy!

Zpívalo se, povídalo a pilo - opět až do ranních hodin!

V neděli se vařil guláš, myslím, že ho opět vařil Otík a Tony, viděla jsem u toho i nějaké ženské, ale chlapi je odháněli se slovy, že k vaření guláše se ženská nesmí nikdy pustit.

Jaký byl nevím, protože jsem opět přišla pozdě, ale slyšela jsem, že všichni si ho moc pochvalovali.

Celkem se sešlo 50 kamarádů, v neděli večer naše řady značně prořídly, plno lidí muselo v pondělí do práce. My jsme zůstali do pondělního rána a vyrazili jsme po trojce navštívit Dlouhého Jirku do Crestonu.

Díky Meruňko a Řišo za všechno, bylo to moc prima a když Pán Bůh dá, tak příští rok zase Ahoj!

Madla a Jerry, TPHB Calgary

Trampská Kytara 2014 (poslední)

Ahoj kamarádi!

Tento rok se bude konat v Cariboo na pozemku Honzy a Lenky již 10. hudební festiválek "Trampská Kytara".

Je to neuvěřitelné, ale skutečně to je již 11 roků od doby konání nultého ročníku.

Minulý rok se pořadatelé shodli na tom, že letošní jubilejní ročník bude zároveň i oficiálně posledním.

Podmínky pro účast zůstávají naprosto stejné jako v minulých ročnících. To znamená, že oheň se bude dělat jenom jeden a že bude dobré, když si každý pro jistotu přiveze s sebou nějakou pitnou vodu. Stalo se, že voda z místního zdroje došla.

Hrát a zpívat se mohou písničky jakéhokoliv žanru.

Pořadatelé zároveň věří, že se objeví všichni, kteří v minulých ročnících obohatili svým vystoupením jednotlivé večery.

Vzhledem k tomu, že se jedná o poslední oficiální ročník, nebude se vybírat vstupné.

A tak Vás všechny tímto zveme na "Trampskou Kytaru" která se uskuteční ve dnech 30. - 31. srpna a 1. září 2014.

Za pořádající - Fony.

Obhajoba starých „fláků“

Hanka Hosnedlová

Mám desítky a desítky kamarádů a kamarádek za hranicemi naší země, především v zámoří, na východ i na západ od našeho poledníku. Většinu z nich vyhnala beznaděj po vstupu spojeneckých vojsk, následnou vlnu pak dopady normalizačního procesu, ale odcházeli i další v letech osmdesátých. Možná za lepším životem... Vybudovali si nové, vesměs solidní existence a domovy daleko od rodné hroudy. Ale víte, co si všichni bez výjimky odváželi tehdy s sebou? Písničky, české písničky...

Proto se právě mezi emigranty zachovalo tolik starých, pomalu zapomínaných písní. Jen málokterý z nich a jen skutečně výjimečně měl to štěstí a mohl po svém odchodu díky téměř konspiračně získávaným nahrávkám sledovat vývoj ať už trampské písničky, folku nebo country, kterému se pomalu přestávalo říkat western music. Teprve ale polistopadová doba a neuvěřitelné sprintové tempo techniky však umožnily, že novinky proudí oběma směry jako po hudební dálnici. A nechybějí v tom

proudu ani dříve nemyslitelné soukromé nahrávky amatérských hudebníků a zpěváků. Dneska už má ovšem nejeden z mých zámořských přátel v tomto směru větší přehled o české muzice než mnozí tuzemští posluchači.

Ale věřte, že navzdory tomu všemu ty staré, stokrát obehnané písničky mají pro ně cenu rodinného stříbra, přitažlivost fotografií z mládí a nenahraditelné kouzlo starých vzpomínek. A nevyměnili by je ani za tisíce sebestřednějších a sebestřednějších nahrávek současných. Musím se přiznat, že i já mám k těm starým nostalgickým a mnohdy i textově hodně naivním „flákům“ stejně niterný vztah. Prostě mi vrostly do srdce a kdybych je chtěla vykořenit, musela bych si kus srdce ukrojit – a to by určitě hodně bolelo...

Z Prad'ourových úvah:

Příliš emocí nepomáhá, myslím, že spíše naopak!

Poštou elektronickou se ke mně dostal článek, odsuzující necitlivé vykácení trampsky památných stromů v souvislosti s ničením campu „Zlaté dno“.

Čin sám o sobě je samozřejmě odsouzeníhodný a není divu, že způsobil mezi trampy spoustu emocí, rozhořčení a pocitu nespravedlnosti pro znesvěcení památky, o čemž byla (nejen) trampská veřejnost dost detailně informována.

Obávám se ale, že pokud by informace byly podávány tak tendenčním způsobem, jako výše zmíněný článek v obdrženém mailu, nazvaný:

„Rakouská šlechta zničila českým trampům jejich památník!..nehorázný suděťácký ksindl!“, mohlo by se dosáhnout poněkud nechtěného – snad i opačného výsledku.

Už sám „bulvární“ nadpis mi připomíná kombinaci těch nejstupidnějších dikobrazových hesel z dob té nejtvrdší totality padesátých let, jako třeba „Trumanovi bařtipáni z Wall Streetu opět zbrojí“ a j.

Při vši snaze o pochopení emocí rozhořčeného pisatele článku, ve kterém není podobného konfrontačního tónu ušetřen téměř žádný řádek, nechápu, čeho chtěl autor tímto slovníkem dosáhnout.

Vždy jsme proklamovali myšlenku, že nosným pilířem trampingu je především kamarádství a dobrá vůle, resp. snaha o jakékoliv řešení v duchu těchto vlastností. Není asi vždy tím „správným ořechovým“ jednáním - obdrženou facku oplácet krumpáčem. Nebudu polemizovat s argumenty, jako „pokutou pro porušení zákazu užívání šlechtických titulů za porušení zákona z r. 1918“ či „rekatolizací rakouským císařem v 17. století“ a podobnými ingrediencemi pro vyostření smyslu článku, ale domnívám se, že kdyby autor 50 % těchto neustále opakujících se invektiv vynechal, článek bude nejen daleko kratší, ale hlavně srozumitelnější. Zejména pro nezasvěcené (každý, kdo jej čte, nemusí být trampem) se článek může stát díky přehnané tendenčnosti rozporuplným.

Jak jsem již výše podotkl, jde určitě o politováníhodnou morální škodu, ale řešení s klidnou hlavou by mělo mít vždy přednost před vyhlášením války, zvláště když šlo o jednorázový čin, který se –

po vysvětlení - bude jeho aktéry těžko opakovat.

S mým výše uvedeným názorem nemusí každý souhlasit, ale právě to je samozřejmostí té – rovněž trampy proklamované svobody, které si po létech totality už téměř čtvrt století užíváme.

Ahoj – Prad'our

A radostnější dovětek o pár týdnů později – neuplynulo tolik času a Trampský magazín oznámil světu, že došlo přece jen k rozumnému závěru bez vylévání emocí. Zástupci obou stran sporu se sešli a dohodli se na společném postupu pro zmírnění následků zásahu lesní správy a nápravu ve smyslu důstojného obnovení pietního místa a jeho zachování pro příští – nejen trampské generace.

Potvrdil se naštěstí smysl předposledního odstavce výše uvedené úvahy, že je-li na obou stranách jakéhokoliv sporu dobrá vůle, vždy se nějaké smírné řešení nápravy najde.

Zdeněk

Jak jsme se loučili s Kingem a nakonec ho dostali do Národního muzea

Úvod – červen 2012

Ujíždíme po 200 km dlouhém tankodromu, českou vládou nesprávně (kvůli poplatkům) nazývaným dálnice. Přijíždíme k odbočce na Jihlavu. „Měli bychom tady zahrnout a infikovat Kinga svou návštěvou“, pravím. „Blbouně, ani on ani my na to Tvé infikování nejsme připraveni“, opáčí Zuzana. „Jemu by to ale vůbec nevadilo, v minulosti mi totéž párkrát provedl!“, já na to. „No, ale nic pro něj nemáme a já musím zítra ráno do práce“, odpoví Zuzana a tím je to vyřízeno.

První dějství

Moje klidné ranní zažívání po vydatné snídani ničí vyzvánění telefonu. Co za tas Zuzana otravuje?!

„Zdeňku, jsi už vzhůru?“

„Do chvíle, než jsi volala, jsem nebyl. O co jde?“

„Stala se strašná věc.“

„Copak, krach světové burzy?“

„Blbe, žádná sranda, jde o vážnou věc. Před chvílí mi volal Jura Cancák. Umřel King. Byl doma sám a tři dny trvalo, než sousedi někoho zavolali. Nikoho tady neměl a tak stát teď zabaví celou jeho pozůstalost. Zpráva přišla oklikou, od Hanky Hosnedlové z jižních Čech do Kanady a odtud Jurovi. Co ty na to? Necháme všechny jeho památky na tramská léta u nás, v Kanadě a ve Státech hodit do kontejneru?“

To teda ne! Naše domluva je okamžitá a jednomyslná. A věci se dávají do pohybu. Jeden telefonát stíhá druhý. Napřed starosta obce Hostětice v jižních Čechách, kde King v posledních letech žil osamělým životem a kde také zemřel. Potom místní policie v Telči, matrika v Mrákotíně a znovu pan starosta. Konečně zjišťujeme, že Kingovo tělo bylo odvezeno do pitevny soudního lékařství v Brně. Konečně horká stopa! Teď sehnat někoho z tamních patologů. Podařilo se, kamarádi mají kontakty všude. Zpráva z pitevny vše ještě urychlí. Ano, pan Arnošt Fíla zemřel přirozenou smrtí. Protože však tady nikoho nemá, bude zítra zpopelněn a rozprášen na pozemku k tomu určeném. Tedy jako ten nejposlednější bezdomovec, bez obřadu a bez náhrobku. Co můžeme dělat? Měl přece nás, kamarády z Čech, Moravy, tady i tam za mořem, ve Vancouveru a v Coloradu, kde žil před návratem do vlasti. Času je velice málo. Další pomoc nacházíme ve vstřícném majiteli pohřebního ústavu v Brně. Pokud vypravíte pohřeb, musejí vám tělo vydat, zní jeho rada. Tak se stalo, že občanské sdružení NAŠE MUZEUM objednalo pohřeb, kytice a vše ostatní s tím spojené. Protože konto sdružení zrovna nedisponovalo potřebnou sumou, složili se Prcek a Zuzana na úhradu výdajů. Díky tomu jsme mohli Kingovi vypravit slušný pohřeb v brněnském krematoriu. Rozloučit se přišlo poměrně dost kamarádů a kamarádek, přijeli dokonce i z jižních Čech.

Druhé dějství

Toto je však pouze první kapitola příběhu o Kingovi a jeho odchodu do tramského nebe. Následovala spousta papírování, ježdění a psaní. Na matriku do Mrákotína, na notářství v Jihlavě, do Národního muzea v Praze. Ale výsledek se nakonec dostavil. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových po roce vyhověl společným žádostem Historického muzea Národního muzea a NAŠEHO MUZEA, o.s. a povolil nám v létě 2013 návštěvu dosud zapečetěného Kingova domku, abychom si mohli vybrat z pozůstalosti vše, co má vztah k trampingu a vandrácké

minulosti zesnulého kamaráda. Sešlo se nás u dveří, zarostlých již křovím a plevelem, tehdy na konci srpna celkem pět – zástupce jihlavského státního úřadu s řidičem, pracovník Národopisného oddělení Národního muzea Mgr. Jan Pohunek, Zuzana za NAŠE MUZEUM, o.s. a já, jako jeden z mnoha Kingových kamarádů.

Byl to smutný okamžik, když byla stržena páska s úředním razítkem a my mohli vstoupit dovnitř. King vedl sice samotářský, ale velice pestrý život a měl hodně zájmů, to bylo vidět na první pohled. Všude plno knih – o přírodě, historii, cestování. Krabice s nahranými kazetami VHS, všechny pečlivě popsané, ale uložené bez nějakého systému. A fotoalba – spousty fotek z cestování po Americe, ale také z nejrůznějších potlachů a vandrů. Hromady materiálu a málo času na jejich prohlížení. Úředník se už dívá nervózně na hodinky. Musíme s ním ještě do Jihlavy, abychom vše sepsali a nechali orazítkovat. Konečně jsou všechny úřední procedury za námi a my vyrážíme s autem plným krabic se vzácným obsahem k Brnu.

Dodatek. Stát uznal i nárok občanského sdružení na úhradu nákladů spojených s pohřbem a ze zabavených Kingových peněz nám pohřebné vyplatil. Mohli jsme vrátit Prckovi jeho půjčku a vše uzavřít s dobrým pocitem, že jsme pro Kinga alespoň posmrtně vykonali to, co se pro kamaráda na stezce bez návratu ještě dá udělat.

Epilog

Tím ovšem celý příběh stále ještě nekončí. V současné době se pozůstalost, kterou jsme odvezli z Hostětic, zpracovává pro sbírku Tramské muzeum v Národním muzeu. Děje se tak, jako se všemi ostatními darovanými předměty, na speciálním pracovišti občanského sdružení NAŠE MUZEUM v Brně. Předměty jsou opatřeny přírůstkovým číslem, zapsány do přírůstkové knihy a digitalizovány – tedy zachyceny obrazem, většinou nafoceny nebo naskenovány. Potom se balí do speciálních krabic a odevzdávají Národopisnému oddělení Národního muzea v Letohrádku Kinských v Praze. Tam budou také v nejbližší možné době vystaveny ve stále expozici Tramského muzea v příměstí Letohrádku, který se nazývá rovněž Musaion.

Pytel (za příspěví Zuzany)

P.S. Můj původní text (mnohem šavnatější) byl “poněkud” upraven, abych nebyl žalován některými státními orgány.

P.P.S. Pokud máte pocit, že činnost občanského sdružení NAŠE MUZEUM má smysl a pomáhá zachovat historii našeho trampingu, můžete jejich snahy podpořit tak, jak jsem to už také učinil. Peníze jsem poslal na číslo jejich konta v Československé obchodní bance,

číslo účtu 231605429/0300, IBAN: CZ92 0300 0000 0002 3160 5429, BIC: CEKOCZPP. Přírůstky do sbírkového fondu Tramského muzea lze nabídnout přes mailovou adresu:

info@tramskemuzeum.cz

Váš Pytel

Trochu poezie

PLAMÍNKY

*Pod Jižním křížem v Austrálii
scházíme se dnes u ohně
a ve svých srdcích zažíváme
vzpomínek nové pochodně.
Plamínek za ty, kteří s námi
v kruhu už nikdy neseďnou
Plamínek za cesty, které jsme prochodili
a mnohé z nich nejednou.
Plamínek za příběhy
které jsme spolu zažili
Plamínek za kus žvance
o který jsme se dělili.*

*Plamínek za písničky, v kterých jsme vyzpívali
svůj smutek, radosti i touhy
Plamínek za čundry
ty víkendový i ty hodně dlouhý.
A jeden velký plamen za nás všechny
ať Pajda opatruje tramskou chasu
a my se aspoň došouráme
na příští potlach do Texasu.*

Marta Pelda Pelikánová

16.3.2014

*Poděkování kamarádům za perfektní
přípravu a Pajdovi za perfektní počasí.*

Smutné zprávy

Vladimír Richter 29.3.1953 - 8.11.2013

S Vladimírem jsem se poprvé setkal před více než 30-ti lety, kdy jsme oba začínali nový život v Kanadě. Byl to kluk z Prahy a zjistili jsme, že máme spoustu společných zájmů. Prvořadým zájmem byl lov. V průběhu mnoha společných výletů se Vladimír svými

legračními příhodami a lekcemi o tom, jak správně vykonávat potřebu v lese, dopracoval ke své přezdívce „Kadimír“.

Mnozí z vás si jistě vzpomínají na osadu Chlapý (to není hrubka, musí to prý být s tvrdým) a na pěkné víkendy v Chlapý zátoce na Squamishi.

V posledních letech se však uzavřel do soukromí a úplně přestal jezdit ven. Bohužel okolnosti – zřejmě zdravotní a další, o kterých nevíme, ho dohnaly k tragickému ukončení tohoto pozemského putování tím co měl tak rád – výstřelem.

Všichni, co jste Vladimíra znali a měli rádi, mu věnujte vzpomínku (nemusí být ani tichá).

Námořník

Ahoj Kamarádi !

7.3.2014

Dnes v ranních hodinách zemřel po dlouhé nemoci v LDN Na Potokách-Chřibská náš dlouholetý kamarád a tramp

Oldřich Hausner alias "Čára", člen osady STO Vlčice. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku na jeho cestě do tramského nebe.

za osadu Espirito Santo -Náčelník

S hlubokým zármutkom v srdci oznamujeme rodine, priateľom a známym, že nás dňa 9. apríla 2014 navždy opustil manžel, otec, starý otec

Zdeněk DOČKAL, (Brčko), šéfredaktor Bratislavského Tramského Spravodaja

Narozeniny na Ostrově

2.- 4. Května 2014 Čudla (70) a Cwak (75) oslavili s partou Ostrovanů narozeniny asi 300 km na sever od Victorie u Brewster Lake. Podávala se dršťková polévka v pátek a v sobotu segedýnský guláš. Perníkové dorty přivezla Líba. Kdo přijel? Macek s Věrkou, Čudla s Blankou a

synem Jirkou, Cwak s Lídou, Líba s Musilem, Pepa Fotič, Ferda Čumpelík, Martin Havrda, Milan Hotový, Aleš s Maruš. Ze „zámoří“ dojel Láďa a Milan (oba z Oregonu).

.... Různé

Vážení přátelé, kamarádi.

Před rokem za mnou byli z Prahy představitelé "Paměti Národa" a udělali se mnou delší rozhovor. Pak mi bylo řečeno, že se vše musí také překontrolovat, zdali se to zakládá na pravdě. Jak říkám - trvalo to rok a nyní bylo vyprávění o mém divokém a krutém životě zveřejněno. Jsem jedním z mála trampů, co získalo tuhle poctu. Nyní jsem zapsán na čestném místě, Paměti našeho národa a jsem na to patřičně hrdý! Vše o mém pohnutém životě, o pronásledování STB, vyhazování z práce, urážkách a ponižování se můžete dočíst na webu:

http://www.pametnaroda.cz/witness/index/id/2454?locale=cs_CZ

je to pod titulkem - "Ladislav Nykl, životopis." Tímto děkuji všem, co v těch těžkých dobách vedle mne stáli a pomáhali mi, když mi bylo nejhůře. Frank.